

Arrest

nr. 199 858 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 augustus 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 februari 2017 en op 9 maart 2017.

1.3. Op 18 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Gaza. U bent geboren op 17 juni 1991 in Jabalia, te Gaza. U woonde vanaf uw geboorte tot aan uw zes jaar in Jabalia. Uw gezin verhuisde daarna naar al Rimal. Daar verbleef u tot aan uw vertrek uit Gaza in augustus 2015. In 2008 raakte u gewond aan uw ruggenwervel bij een bombardement, sindsdien wordt u medisch behandeld voor uw rugklachten. Na het afronden van uw middelbaar onderwijs kon u universitaire studies aanvangen aan 'al Azhar' universiteit. Naar aanleiding van het meest recente conflict in 2014, alsook omwille van de moeilijke financiële situatie, kon u uw studies echter niet langer verderzetten. U besloot uw opleiding te stoppen. Sinds uw veertiende werkte u sporadisch in de fabriek van uw vader. In 2014 kreeg u een vast contract. Op 12 april 2015 huwde u met D.(...) I.(...) M.(...) S.(...). U bent van religie een soennitische moslim. U bent als afstammeling van Palestijnse vluchteling uit 1948 ingeschreven bij UNWRA.

Uw problemen begonnen in september 2014. In die periode werd u opgebeld door uw neef I.(...) O.(...), die tewerkgesteld is bij de interne veiligheidsdienst van Hamas. Tijdens dit telefoongesprek werd u gevraagd om informatie te verzamelen en door te geven over S.(...) R.(...), een hooggeplaatste verantwoordelijke binnen Fatah, en tevens uw buurman en vader van één van uw goede vrienden, M.(...). U weigerde echter in te gaan op de vraag van uw neef I.(...). Na uw initiële weigering werd u nogmaals opgebeld door uw neef met dezelfde vraag. U weigerde nogmaals in te gaan op het verzoek van uw neef. Hierna werd u door uw neef bedreigd en aangemaand om alsnog mee te werken. Op 11 november 2014 ontving u een oproepingsbrief van de interne veiligheidsdiensten waarin u gevraagd werd u aan te melden bij het lokale politiekantoor te al Rimal. Na uw aankomst op het politiekantoor werd u vrijwel onmiddellijk beschuldigd van diefstal alsook ondervraagd, geslagen en gemarteld. Later op de avond werd u overgebracht naar een verlaten strandresort. Ook op die nieuwe locatie werd u ondervraagd. Tijdens uw gehele detentie, die in totaal vier dagen duurde, werd u gefolterd. Na vier dagen werd u officieel beschuldigd van 'het beeld van Hamas en de interne veiligheidsdienst te hebben bezoedeld'. U moest een boete van 1200 sjekel betalen. Na uw vrijlating verbleef u afwisselend op uw werk alsook in uw ouderlijk huis. U werd na uw vrijlating nog driemaal opgeroepen door de interne veiligheidsdiensten. U ging echter niet in op die oproepingen. Voorts werd u ook nogmaals gecontacteerd door uw neef I.(...) om alsnog informatie betreffende S.(...) R.(...) te verschaffen. U weigerde opnieuw om in te gaan op uw neef zijn vraag waarop u door hem werd bedreigd. Tengevolge de folteringen die u tijdens uw detentie onderging werd u na uw vrijlating in al Shifa ziekenhuis behandeld voor uw rugproblemen. Op 18 augustus 2015 verliet u Gaza op legale wijze via de Rafah grensovergang. U was in bezit van geldig Palestijns paspoort. U kon voor medische behandeling naar Egypte waar u gedurende acht maanden verbleef en behandeld werd voor een fractuur aan uw wervelkolom. Daarnaast onderging u eveneens een operatie aan uw hart. Op 24 april 2016 ging u van Egypte naar Turkije. Eénmaal in Turkije zette u uw reis illegaal verder met behulp van een vals paspoort via Oekraïne naar België, waar u op 11 juli 2016 aankwam. U diende op 29 juli een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek werd uw vader éénmalig opgeroepen door de interne veiligheidsdiensten in Gaza. Uw vader werd gevraagd naar uw verblijfplaats, daarnaast werd hij beschuldigd u te hebben geholpen bij het verlaten van de Gazastrook. Hierna ondervond uw familie geen verdere problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u originelen van volgende stukken neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw bankkaart van "Bank of Palestine", uw huwelijksuitnodiging, twee getuigenschriften van uw vorige werkgever, een getuigenschrift als schrijnwerker, een puntenlijst van het middelbaar onderwijs, een medisch attest ter staving van uw rugklachten en nodig om de Rafah grensovergang te kunnen passeren, uw medisch dossier uit Egypte, medische attesten uit België. Daarnaast legde u nog kopieën voor van volgende documenten: uw huwelijksakte, uw UNWRA-kaart, een attest ter bevestiging van uw registratie bij UNWRA, de identiteitskaart van uw echtgenote, de identiteitskaart van vader, vier oproepingsbrieven en een politierapport.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van

de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U kon immers medische zorgen van de UNRWA genieten (zie CGVS 13/02/2017, p. 4) en zowel u, alsook uw broers en zussen, konden onderwijs volgen bij UNRWA (zie CGVS 13/02/2017, p. 5 en 8). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat uw familie om de twee à drie maanden voedselhulp kreeg (zie CGVS 13/02/2017, p. 3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de door u ondervonden problemen **niet éénsluitend** zijn. Zo verklaarde u initieel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u naar aanleiding van de meest recente oorlog tussen Israël en Hamas kritische berichten had geplaatst op uw facebookpagina, waarin u openlijk kritiek geuit zou hebben op het beleid van Hamas in Gaza. Naar aanleiding van die kritische uittalingen zou u op 11 november 2014 een oproepingsbrief van de interne veiligheidsdiensten ontvangen hebben waarin u gevraagd werd om u aan te melden bij de veiligheidsdiensten. U zou gedurende vier dagen vastgehouden en gefolterd zijn, waarna men u vrijliet. Sindsdien heeft u verregaande medische behandeling nodig voor uw rugklachten (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) was er echter geen sprake meer van kritische berichten op facebook (zie CGVS 13/02/2017, p. 14 en 15). Zo stelde u uitdrukkelijk nooit openlijk kritiek te hebben geuit ten aanzien van Hamas noch Fatah (zie CGVS 9/03/2017, p.4). Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u bij DVZ dan weer met geen woord gerept heeft over I.(...) O.(...) noch over S.(...) R.(...) (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat uw problemen ontstaan zijn naar aanleiding van uw weigering om informatie te verstrekken over S.(...) R.(...) aan uw neef I.(...) O.(...) (zie CGVS 13/02/2017, p. 14 en 15). Geconfronteerd met de discrepanties tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS merkte u op dat mogelijks de tolk uw verklaringen bij DVZ niet accuraat heeft vertaald (zie CGVS 09/03/2017, p. 7 en 8). Bovendien stelde u dat men u gevraagd had om enkel hoofpunten te vermelden, waardoor u niet alles heeft kunnen aanhalen. Gezien u bij het CGVS enkel melding maakte van de problemen die u kende met uw neef I.(...) en dit omwille van uw weigering informatie over S.(...) R.(...) door te geven, dient dit als het hoofdmotief te worden beschouwd. Hiermee rekening houdend kan uw argument dat u bij de DVZ enkel de hoofdredenen mocht vermelden dan ook geenszins volstaan om uw nalatigheid deze feiten te vermelden te vergoelijken. Dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat u bij aanvang van het gehoor op het CGVS ook stelde dat uw interview bij DVZ normaal verlopen was, en hoewel uw verklaringen niet voor u vertaald werden, u op het einde van uw interview een kopie ontving van uw verklaringen (zie CGVS 13/02/2017, p. 2). Gevraagd of u uw verklaringen achteraf nog heeft nagelezen, stelde u een poging te hebben ondernomen maar aangezien u het Nederlands niet machtig bent, was u niet in staat om te achterhalen wat exact vermeld stond in het document (zie CGVS 13/02/2017, p. 2). Later paste u uw verklaringen aan en stelde u nooit een kopie van uw verklaringen te hebben ontvangen. U zou wel uw sociaal assistente gecontacteerd hebben om de fouten te melden (zie CGVS 09/03/2017, p. 8). Kan echter worden opgemerkt dat u aan het begin van het interview duidelijk gevraagd werd of er zaken fout vermeld stonden in uw verklaringen (zie CGVS 13/02/2017, p. 2). U haalde toen enkel het volgende aan "Er staat dat ik Hamas heb kwalijk

genomen. Het is niet zo, ze hebben mij beschuldigd". U bijkomend nog gevraagd of dit het enige was wat niet correct vermeld stond, antwoordde u bevestigend (zie CGVS 13/2/2017 p. 2). Pas op het moment dat u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen vermeldde u fouten in de vertaling van uw oorspronkelijke verklaringen bij de DVZ (zie CGVS 09/03/2017, p. 7 en 8). Het mag duidelijk zijn dat uw toelichting niet kan volstaan als verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Er kan immers van u verwacht worden dat u fouten onmiddellijk kenbaar zou hebben gemaakt bij het begin van het gehoor bij het CGVS, zeker wanneer u hier expliciet naar wordt gevraagd. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen bij DVZ en CGVS compleet van elkaar verschillen waardoor dit onmogelijk het gevolg kan zijn van een louter misverstand tussen u en de tolk. Het voorafgaande ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Vervolgens mag het verbazen dat uw neef I.(...) O.(...), alsook de interne veiligheidsdiensten van Hamas, net u onder druk zouden hebben gezet om informatie te verschaffen over S.(...) R.(...). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vriend M.(...) R.(...), de zoon van S.(...) R.(...), zich op het moment van de feiten in Gaza bevond (zie CGVS 13/02/2017, p. 16). Gevraagd waarom de veiligheidsdiensten niet rechtstreeks bij M.(...) navraag ging doen naar het doen en laten van zijn vader, stelde u dat M.(...) in het verleden reeds verschillende keren opgeroepen werd. Uw vriend zou de inlichtingendiensten verteld hebben dat hij geen contact meer onderhield met zijn vader, waardoor hij logischerwijs geen informatie kon verstrekken (zie CGVS 13/02/2017, p. 16). Sindsdien zou uw vriend geen problemen meer ondervonden hebben met de veiligheidsdiensten te Gaza (zie CGVS 13/02/2017, p. 17). Rekening houdend met bovenstaande mag het verbazen dat u ondanks uw weigering om informatie te verschaffen veelvuldig lastiggevallen zou zijn door de veiligheidsdiensten in tegenstelling tot uw vriend. Bovendien is het bevreemdend dat, indien de veiligheidsdiensten geloofden dat S.(...) R.(...) geen contact meer onderhield met zijn zoon, men dacht via u informatie over S.(...) R.(...) te kunnen krijgen. Op welke wijze u dergelijke informatie zou moeten verzamelen is geenszins duidelijk. Vervolgens mag het verbazen dat uw neef u op dergelijke wijze, i.c. bedreigen, folteren en laten opsluiten, zou behandelen. U stelde immers zelf dat uw neef geen familiale problemen wou veroorzaken (zie CGVS 9/03/2017, p. 3 en 6). Het mag verbazen dat indien I.(...) geen familiale problemen wou, hij u - een neef waarmee hij voordien nauwelijks contact mee had - zou contacteren en vervolgens zou laten opsluiten en martelen (zie CGVS 09/03/2017, p. 2).

Er dient eveneens op gewezen te worden dat Hamas, na uw vrijlating in november 2014 en nadat u verschillende oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdiensten had genegeerd, schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om u te vinden en te arresteren (zie CGVS 9/03/2017, p. 6). Geconfronteerd met bovenvermelde bevinding verklaarde u dat de interne veiligheidsdiensten pas bevoegd zijn om iemand te arresteren nadat deze persoon drie keer, of meer, geen gevolg heeft gegeven aan een oproepingsbevel (zie CGVS 09/03/2017, p. 6). Kan hier echter worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met de werkwijze van de veiligheidsdiensten geenszins stroken met uw eerdere verklaringen aangaande uw willekeurige aanhouding en detentie in november 2014. Volgens uw verklaringen werd u immers na uw aanmelding op het politiekantoor onmiddellijk aangehouden en gedurende vier dagen vastgehouden door de veiligheidsdiensten, dit zonder formele ten lastenleggingen (zie CGVS 13/02/2017, p. 14 en 15). Dat men u vervolgens, in het licht van het voorafgaande, dan pas na drie onbeantwoorde oproepingen zou kunnen arresteren is niet aannemelijk. Bovendien staat op één van de oproepingsbrieven, die u ter staving van uw relaas voorlegde, expliciet vermeld dat u aanwezig moet zijn op de vermelde dag en tijdstip om gerechtelijke procedures te vermijden (zie documenten 21). Op basis van voorafgaande mag duidelijk zijn dat het feit dat u geen gevolg gegeven heeft aan een oproeping reeds aanleiding kan zijn voor het opstarten van gerechtelijke procedures ten aanzien van uw persoon. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u na het ontvangen van verscheidene de oproepingsbrieven uw leven op quasi normale wijze bleef verder zetten (zie CGVS 13/02/2017, p. 2, 14, 15 en 17). U stelde wel dat u af en toe onderdook op uw werk, maar dient te worden opgemerkt dat het hier de fabriek van uw vader betrof. Dat Hamas - via uw neef - u hier niet zou kunnen vinden, is weinig waarschijnlijk. Naast het verblijf op uw werk verbleef u voor het overige gewoon in uw ouderlijk huis. Dit mag verbazen aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw neef I.(...) O.(...) u, na het ontvangen van de tweede oproepingsbrief, telefonisch bedreigd heeft. Indien u niet zou opdagen op het politiekantoor zou uw neef u doodschieten (zie CGVS 09/03/2017, p. 6). Indien uw verklaringen betreffende de problemen met Hamas en de bedreigingen door uw neef de waarheid bevatten, kan logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht door op minder evidente plaatsen onder te duiken. Uit uw verklaringen blijkt bovendien nog dat u gedurende de maanden voor uw vertrek uit Gaza u zich naar eigen zeggen openlijk en vrijelijk kon bewegen (zie CGVS 13/02/2017, p. 17). Zo zou u in die periode

getrouwd zijn met uw huidige partner D.(...) I.(...) M.(...) S.(...) (zie CGVS 13/02/2017, p. 3). Op 6 mei 2015 gaven jullie een huwelijksfeest (zie CGVS 13/02/2017, p. 12). Daarnaast blijkt dat u gedurende die periode uw sociale activiteiten gewoon kon verder zetten en u eveneens medische zorgen genoot voor uw rugproblemen in het ziekenhuis van al Shifa (zie CGVS 13/02/2017, p. 15 en 17). Het mag verbazen dat u, ondanks het feit dat u zogenaamd ondergedoken leefde op uw werk en bij uw ouders, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven (zie CGVS 13/02/2017, p. 17 – zie CGVS 9/03/2017, p. 5 en 6). Ter verklaring van uw gedrag stelde u dat men niet uit was om u te vermoorden (zie CGVS 13/02/2017, p. 17). Dient te worden opgemerkt dat deze verklaring regelrecht indruist tegen uw latere verklaringen waarin u stelde dat uw neef ermee dreigde u neer te schieten. U gevraagd naar uw actuele vrees haalt u tevens aan te vrezen door uw neef te worden gedood (zie CGVS 9/03/2017, p. 6 en 10). Dat u na verschillende genegeerde oproepingsbrieven in staat was uw leven op normale wijze verder te zetten, wijst er eens te meer op dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen als zou u door de Palestijnse autoriteiten te Gaza worden gezocht. Kan voorts worden toegevoegd dat de oproepingsbrieven, die u ter staving van uw asielrelaas voorlegde, bovenstaande bevindingen niet kunnen omvormen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. De door u neergelegde documenten betreffen bovendien loutere kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier bovendien nog worden aan toegevoegd dat uit de brieven hoogstens kan afgeleid worden dat u zich op de volgende data - 11/11/2014, 18/02/2015, 23/04/2015 en 25/06/2016 - moest aanmelden bij de interne veiligheidsdiensten. In de brieven wordt echter niet vermeld wat de redenen en/ of de achterliggende motieven zijn voor deze oproeping. Evenmin wordt verduidelijkt in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Rekening houdende met het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat de voorgelegde documenten geenszins kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw relaas en de problemen die u met Hamas beweert te hebben gekend.

De vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (zie CGVS 13/02/2017, p. 10). Gezien Hamas de controle heeft over de Rafah-grenspost (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas gezocht werd, het risico zou nemen om legaal te vertrekken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gezocht werd door de interne veiligheidsdiensten van Hamas (zie CGVS 13/02/2017, p. 14 en 15). Bovendien stelde u uitdrukkelijk dat iedereen die met zijn paspoort via de grensovergang van Rafah het land verlaat, geregistreerd staat in het systeem van Hamas (zie CGVS 09/03/2017, p. 7). Op deze manier zijn de interne veiligheidsdiensten op de hoogte wie het land verlaat en binnenkomt. Dan mag het verbazen dat u, ondanks het feit dat u naar eigen zeggen gezocht werd door Hamas, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven én via een Hamas-grenspost Gaza te verlaten. Dat u omwille van een medische behandeling in Egypte de toestemming had om Gaza te verlaten, wijzigt niets aan het feit dat u, een naar eigen zeggen door Hamas gezochte persoon, probleemloos via een door Hamas gecontroleerde grensovergang kon vertrekken. Het is immers geenszins aannemelijk dat Hamas, indien uw verklaringen de waarheid bevatten en u daadwerkelijk door hen gezocht wordt, de goedheid zou hebben om u, omwille van uw medische toestand, te laten uitreizen. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweringen dat u zich in Gaza in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevond. . Wat betreft de problemen die uw vader naar aanleiding van uw vertrek zou hebben ondervonden, dient te worden opgemerkt dat gezien er vragen kunnen worden gesteld bij de problemen die u voorheen met Hamas zou hebben gekend, ook de geloofwaardigheid van de feiten die zich na uw vlucht zouden hebben voorgedaan op de helling komt staan. Zo verklaarde u dat uw vader zich moest aanmelden bij het lokale politiebureau, waar hij door de autoriteiten werd beschuldigd u te hebben geholpen het land te verlaten. Uw vader werd vrijgelaten nadat hij te kennen had gegeven dat u het land had ontvlucht (zie CGVS 9/03/2017, p. 7). Hier kan bovendien de vraag worden gesteld waarom uw vader überhaupt werd opgepakt. U verliet de grenspost legaal, dus Hamas wist reeds dat u vertrokken was. Uit uw verklaringen blijkt immers dat iedereen die met zijn paspoort via de grensovergang het land verlaat, geregistreerd staat in het systeem van Hamas (zie CGVS 09/03/2017, p. 7). U verklaart bovendien dat uw vader nét werd opgepakt op verdenking u te hebben geholpen bij uw vlucht. Dan is het in casu geenszins logisch dat hij weer werd vrijgelaten nadat hij aangaf dat u in het buitenland verbleef.

Dat u het desbetreffende politierapport voorlegt wijzigt niets aan voorgaande. Zoals hierboven reeds aangehaald hebben documenten slecht bewijswaarde voor zover ze worden neergelegd in het kader

van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien betreft het door u neergelegde document een loutere kopie waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij

u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen. Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren

hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over zowel een identiteitskaart alsook een Palestijns paspoort (zie CGVS 13/2/2017 p. 11) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

*Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.*

Immers, de woning waar u met uw familie woonde in al Rimal is jullie eigendom (zie CGVS 13/02/2017, p. 4). Hoewel uw appartementsgebouw tijdens de oorlog beschadigd raakte, dient te worden opgemerkt dat de schade aan uw verdieping in het blok reeds hersteld werd (zie CGVS 13/02/2017, p. 4 en 5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw vader een eigen fabriek heeft die plastic en elektrische toestellen maakt (zie CGVS 13/02/2017, p. 5). Op normale momenten bedraagt de winst uit de fabriek 2000 à 3000 sjekel (zie CGVS 13/02/2017, p. 7). Momenteel kan uw vader zijn fabriek echter niet op volle capaciteit draaien omwille van de frequente stroomonderbrekingen (zie CGVS 13/02/2017, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie op dergelijke momenten, en bij noodgevallen, gebruikt maakt van uw vader zijn spaargeld (zie CGVS 13/02/2017, p. 8). U zou net als uw broer T.(...) tewerkgesteld zijn in uw vader zijn fabriek, daarnaast werkte u ook als schrijnwerker (zie CGVS 13/02/2017, p. 5 en 6). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw broer M.(...) professioneel voetbalt in de Westbank, daarnaast speelt hij ook voor de nationale ploeg in Palestina (zie CGVS 13/02/2017, p. 8). Uw broer M.(...) bevindt zich samen met zijn gezin in Noorwegen. Met uitzondering van uw moeder, uw zus S.(...) en uw

driejarig broertje A.(...) hebben al uw gezinsleden werk (zie CGVS 13/02/2017, p. 7, 8 en 9). Op basis van uw verklaringen kan worden vastgesteld dat u in Gaza over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen. Dit en de bevinding en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Wat betreft uw rugklachten, als gevolg van een kwetsuur aan de wervelkolom opgelopen bij een bombardement in 2008, dient ten eerste te worden opgemerkt dat het bombardement waar u het slachtoffer van werd, kadert in het algemeen geweld dat toen plaatsvond tussen Hamas en Israël in Gaza. Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat de feiten dateren van 2008, sindsdien verbleef u nog gedurende zes jaar in de Gazastrook. Kan hier voorts nog aan worden toegevoegd dat er geen bijkomende aanwijzingen zijn, met uitzondering van uw ongeloofwaardig geachte vluchtmotieven, waaruit blijkt dat u geviseerd werd met het oog op een situatie van persoonlijke onveiligheid. Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat uw medische problemen, dewelke u staat met medische attesten, op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient u zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Wat betreft de medische- en psychologische problemen gelinkt aan uw beweerde foltering, dient te worden opgemerkt dat documenten, zo ook medische attesten, louter een ondersteunde werking hebben. Namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielsrelaas te herstellen. Bovendien vormen deze attesten geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dient te worden opgemerkt dat de medische attesten, die u voorlegde ter staving van uw behandeling in Egypte alsook uw hartproblemen, labo-resultaten betreffen. Op basis van de attesten kan worden vastgesteld dat u een borst-radiografie onderging op 21 september 2015 in Egypte. In de medische attesten wordt gesproken van "bilateral basal increased vascular marking, cardiac shadow is of normal size and shadow, clear both C/P angles". Verder wordt geen enkele informatie verstrekt over de omstandigheden waarin en / of het tijdstip waarop u uw hartproblemen opliep. Evenmin kan uit deze attesten worden afgeleid wat de aanleiding was voor uw hartproblemen. Dat uw hartproblemen bijgevolg het gevolg zouden zijn van uw vermeende foltering, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, is geenszins vastgesteld (zie CGVS 13/02/2017, p. 14). Uit uw medisch dossier uit Gaza, blijkt dat u rugproblemen heeft opgelopen als gevolg een Israëlische aanval op 19 januari 2009. Op basis van de documenten kan worden afgeleid dat u problemen ondervond bij rechtstaan en lopen. De drie attesten dateren van voor uw vermeende foltering en staven dan ook geenszins uw beweringen als zou u later gefolterd zijn en hierbij letsels hebben opgelopen. De letsels Een volgend medisch attest dat u ter staving van uw relaas voorlegde betreft een medisch attest uit 2014 waaruit blijkt dat u naar al-Shifa ziekenhuis werd doorverwezen voor een afspraak met een neurochirurg omwille van een schotwonde uit 2009. Met uitsluiting van rugpijn als gevolg van een schotwonde wordt er geen verdere informatie verstrekt. Dat uw rugproblemen bijgevolg toegenomen zouden zijn als gevolg van uw vermeende foltering, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, is geenszins vastgesteld (zie CGVS 13/02/2017, p. 14). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat in het medisch attest ter staving van uw rugklachten, en nodig om de Rafah grensovergang te kunnen passeren, enkel wordt opgemerkt dat u omwille van problemen aan uw « lumbar vertebra » behandeling nodig heeft in het Nasser ziekenhuis. Verder wordt geen enkele informatie verstrekt over de omstandigheden waarin en / of het tijdstip waarop u uw rugproblemen opliep. Evenmin kan uit deze attesten worden afgeleid wat de aanleiding was voor uw rugklachten. Ook uit het medisch attest uit België kan opgemaakt worden dat u rugklachten heeft « scoliose dorso lombaire dextro-convexe associée a une accentuation de la lordose physiologique et a une réduction de la bascule postérieure du tronc ». Ook in dit attest worden er geen verdere uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin en / of het tijdstip waarop u uw rugproblemen opliep. Kan in dit verband nog worden benadrukt dat de door u aangevoerde asielsmotieven, met name uw arrestatie en uw foltering in november 2014, ongeloofwaardig werden bevonden en bijgevolg niet kan worden aangenomen dat uw verwondingen/medische klachten zou hebben opgelopen op de wijze zoals door u wordt geschetst.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, wat uw psychologische problemen betreft, –u geen enkel medisch attest voorlegde waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan psychische problemen zou lijden. Laat staan dat u aantoonde dat u geheugenproblemen zou kennen of niet bij machte zou zijn (geweest) om tijdens uw gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Uit uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-Generaal bleek uw wel degelijk in staat om precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit niets blijkt dat u tijdens het uiteenzetten van uw asielmotieven of het beantwoorden van de aan u gestelde vragen moeilijkheden zou hebben gehad om u bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, coherente en volledige verklaringen af te leggen.

Ook al kan worden aangenomen dat het enige tijd kan duren eer een asielzoeker op consult kan gaan bij een psycholoog, dient te worden opgemerkt dat u reeds op 29 juli 2016 asiel heeft aangevraagd en het niet aannemelijk is dat u tot op heden niet op consult bent kunnen gaan bij een psycholoog en / of enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen waaruit blijkt dat u psychologische hulp zocht en nodig heeft, terwijl u voor het overige wel medisch wordt opgevolgd in België. Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlijs strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlijs strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw bankkaart van Bank of Palestine, de kopie van uw huwelijksakte, uw huwelijksuitnodiging, twee getuigenschriften van uw vorige werkgever, een getuigenschrift als schrijnwerker, een puntenlijst van middelbaar onderwijs, de kopie van uw UNWRA-kaart, de kopie van het attest ter registratie bij UNWRA, de kopie van de identiteitskaart van uw echtgenote en de kopie van de identiteitskaart van vader bevestigen louter uw persoonsgegevens en deze van uw familieleden, uw herkomst, uw studies, uw beroepsactiviteiten alsook het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De documenten met betrekking tot uw medische toestand werden hierboven reeds besproken, net als de kopieën van de vier oproepingsbrieven alsook het politierapport. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de artikelen 1A en 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Gaza vermoord te worden door Hamas omdat hij en zijn familie hun medewerking aan Hamas weigerden. Daarom werd verzoeker meermaals door de interne veiligheidsdienst van Hamas gearresteerd en gefolterd. Verzoeker heeft detentie in de cellen van Hamas ondergaan alwaar hij onmenselijk en vernederend werd behandeld. Na zijn vertrek uit de Gazastrook werd ook zijn vader niet gespaard. Ook hij werd door de interne veiligheidsdienst van Hamas opgeroepen voor ondervraging. Verzoeker meent dat hij aan de

hand van zijn coherente verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontegensprekelijk heeft aangetoond dat zijn leven in gevaar is ten gevolge van de dreigementen van Hamas en dat de redenen voor zijn vlucht uit de Gazastrook, zijnde de dreigementen van Hamas, buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waren. Gezien de vervolging door Hamas en de onderdrukking van zijn familie, heeft verzoeker ervoor gekozen om te vluchten. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten van Fatah. Verzoeker vervolgt dat hij in de Gazastrook geen intern vluchtalternatief heeft en dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn gezin aangezien zijn familie machteloos is geworden. Verzoeker meent dat hij derhalve aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van Hamas en dat hij niet van de vluchtelingenstatus kan uitgesloten worden doch integendeel in aanmerking komt voor bescherming in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat *in casu* de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen en het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker stelt vast dat zijn herkomst uit de Gazastrook, alwaar de veiligheid van de inwoners niet wordt gegarandeerd en UNRWA in de onmogelijkheid verkeert om haar opdrachten te vervullen, niet in twijfel wordt getrokken. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

“Ten eerste is de bestreden beslissing van mening dat de asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omdat, volgens deze beslissing, er een verschil is tussen de verklaring van verzoeker bij DVZ en het CGVS, meer bepaald de kritische berichten van verzoeker tegen Hamas op facebook en de vervolging door zijn neef I.(...) O.(...).

Welnu, welke asielinstantie bevoegd is om de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingenstatus toe te kennen? Bij welke asielinstantie is de asielzoeker gehouden om zijn asielrelaas/problemen weer te geven? Hoeveel tijd heeft een asielzoeker om zijn relaas bij de DVZ weer te geven?

In het kader van de asielprocedure en de structuur ervan in België, stelt Uw Raad ontegensprekelijk vast dat asielzoekers, bij de DVZ geen voldoende tijd hebben om alle elementen van hun asielrelaas weer te geven. Meer nog, komt de bevoegdheid tot toekenning van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingenstatus aan het CGVS toe.

In casu, blijkt dat verzoeker, tijdens zijn zeer korte verhoor bij de DVZ, de instructies van de ambtenaar van DVZ gekregen heeft om zijn asielrelaas korte weer te geven en dat verzoeker bij het CGVS voldoende tijd zou krijgen om alle aspecten van zijn problemen te bespreken. Verzoeker die geen ervaring omtrent asielaanvraag in België heeft, heeft geen andere keuze bij DVZ dan te zwijgen met een hope alle elementen van zijn asielproblemen bij het CGVS weer te geven.

Bovendien stelt Uw Raad vast dat verzoeker door het CGVS op 13 februari en 9 maart 2017 werd gehoord. Wat hem volledig toeliet alle incidenten verbonden aan zijn asielproblemen weer te geven.

Meer nog, is verzoeker van mening dat, aangezien het CGVS bevoegd is om de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingenstatus te verlenen, dan is deze laatste het forum alwaar verzoeker de tijd en ruim krijgt om alle incidenten verbonden aan zijn asielproblemen weer te geven.

Het feit dat verzoeker zeer korte tijd bij de DVZ gekregen heeft om alle incidenten verbonden aan zijn asielproblemen weer te geven, doet geen afbreuk op de mogelijkheid om deze bij het CGVS te doen. Wat hij in casu gedaan heeft.

Tenslotte, stelt Uw Raad vast dat de kern van de asielaanvraag van verzoeker erin bestaat dat verzoeker door Hamas in de Gazastrook wordt vervolgd. De kern van deze vervolging werd zonder twijfel tijdens zijn initiële verhoor bij DVZ en bij het CGVS weergegeven.

Het is totaal onverantwoord, zeer lichtzinnig en een schending van voormelde normen in hoofde van de bestreden beslissing die verzoeker van internationale bescherming weigerde omwille ongegrond bewering omtrent de verklaring van verzoeker bij de DVZ en het CGVS.

Ten tweede, is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat “vervolgens mag het verbazen dat uw neef I.(...) O.(...), alsook de interne veiligheidsdiensten van Hamas, net u ónder druk zouden hebben gezet om informatie te verschaffen over S.(...) R.(...). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vriend M.(...) R.(...), de zoon van S.(...) R.(...), zich op het moment van de feiten in Gaza bevond”.

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat M.(...) R.(...) door de veiligheidsdiensten van Hamas onder vuur werd genomen. Meer nog heeft hij weinig contact met zijn vader, zijnde S.(...) R.(...). Dit brengt met zich meer dat hij geen informatie omtrent het doen en laten van zijn vader heeft. Bijgevolg is hij geen potentiële bron van informatie voor Hamas. Het spreekt voor zich dat de veiligheidsdiensten van Hamas hierdoor niet rechtstreeks bij M.(...) R.(...) konden vragen omtrent het doen en laten van zijn vader.

Ten derde is de bestreden beslissing van mening dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is omdat Hamas, na de vrijlating van verzoeker, geen poging genomen heeft om verzoeker te arresteren. Volgens verwerende partij, "er dient eveneens op gewezen te worden dat Hamas, na uw vrijlating in november 2014 en nadat u verschillende oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdiensten had genegeerd, schijnbaar geen enkele poging heeft ondernomen om u te vinden en te arresteren."

Verzoeker is van mening dat hij niet verantwoordelijk is voor de handelswijze van de veiligheidsdiensten van Hamas. De werkwijze van de veiligheidsdiensten van Hamas wordt door deze laatste bepaald. Meer nog is er geen algemeen regel omtrent de handelswijze van de veiligheidsdiensten van Hamas.

Desalniettemin, staat duidelijk vast dat van de veiligheidsdiensten van Hamas iemand zou vervolging wanneer de betrokkene meermaals geen gevolgen aan de oproepingsbevel van Hamas geeft. Verwerende partij is ten onrecht van mening dat deze laatste niet overeenstemt met de handelswijze van Hamas. Helaas treft verzoeker geen voorbeelden in de bestreden beslissing omtrent de handelswijze van handelswijze van de veiligheidsdiensten van Hamas.

Ten vierde beweert de bestreden beslissing volledig ten onrecht dat "de vaststellingen dat u tot slot legaal, met uw eigen paspoort, Gaza verliet via de Rafah-grenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling. Gezien Hamas de controle heeft over de Rafah-grenspost is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas gezocht werd, het risico zou nemen om legaal te vertrekken".

Verzoeker merkt onmiddellijk op dat zijn medische toestand toen door de bestreden beslissing niet in vraag werd gesteld. Welnu, zoals later wordt aangegeven, gaat de bestreden beslissing voorbij het feit dat mensen met medische problemen door de Rafah-grenspost worden toegelaten teneinde medisch behandeling in Egypte te bekomen. In casu werd verzoeker, wegens zijn medisch toestand toegelaten om via Rafah-grenspost medisch behandeling in Egypte te bekomen. Verzoeker merkt eveneens op dat de bestreden beslissing betwist niet het feit dat mensen met medisch problemen door de grenspost worden toegelaten.

Ten slotte verwerpt de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker omwille van het feit dat, volgens de bestreden beslissing, verzoeker de bescherming van UNRWA in de Gazastrook geniet, dat verzoeker zonder problemen naar de Gazastrook kan terugkeren en dat UNRWA nog steeds in de mogelijkheid is om haar opdrachten te vervullen.

(...)

a. veiligheid in Rafah & toegang tot de grenspost in Rafah

Wat de mogelijkheid om naar de Gazastrook terug te keren betreft, stelt zich de vraag of verzoeker effectief toegang tot de Gazastrook heeft?

Verzoeker is van mening dat de beweringen van de bestreden beslissing in strijd is met de motiveringsplicht van administratief beslissing in de zin dat niet alle Palestijnen de mogelijkheid hebben om naar de Gazastrook zonder problemen terug te keren.

In concreto, Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, zoals verzoeker met een verblijf in het buitenland, in de werkelijkheid kunnen niet naar de Gazastrook terugkeren. Zij worden geconfronteerd met veiligheidsproblematiek langs het Noorden van Egypte, meer bepaald langs de stad Rafah die gelegen is op het schiereiland Sinai. Rafah is de enige toegang tot de Gazastrook.

Welnu, uit de informatie waarover verzoeker beschikt en die door de bestreden beslissing wordt bevestigd, wordt de grensovergang te Rafah getesteerd door extremistische groeperingen die regelmatig aanslagen plegen met als gevolg dat de overgang van Palestijnen van Rafah naar de Gazastrook bemoeilijkt wordt. Hun leven worden in gevaar gebracht door de aanslagen van extremistische groeperingen.

Naast het feit dat de grensovergang in Rafah getesteerd is door aanslagen, blijkt uit de informatie waarover verwerende partij beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat de opening van de grens in Rafah zeer sporadisch is en toegankelijk is aan geautoriseerde mensen en diensten. De grens is enkel toegankelijk voor mensen met bepaald profiel zoals humanitaire diensten, mensen met verblijfstitel in Rafah of mensen met buitenlandse paspoort. Verzoeker verwijst Uw Raad naar het rapport van UNRWA die voormelde informatie bevestigde.

Volgens UNRWA, Rafah crossing is controlled by the Egyptian authorities and technically allows for the movement of a number of authorized travellers, Palestinian medical and humanitarian cases only (zie document van UNRWA van 24 november 2016 gepubliceerd op de website van UNRWA www.unrwa.org met de benaming GAZA SITUATION REPORT 171)

Met andere woorden, de opening van de grens in Rafah is zeer sporadisch en niet toegankelijk voor iedereen. Verzoeker heeft niet de mogelijkheid om zonder veiligheidsrisico en beperkingen naar de Gazastrook terug te keren. Dienvolgens is hij niet in de mogelijkheid van de beweerde bescherming van UNRWA te kunnen genieten en deze laatste is in de onmogelijkheid om haar opdrachten te vervullen.

b. algemene situatie en leefomstandigheden in de Gazastrook & opdrachten van UNRWA.

Wat de algemene situatie en leefomstandigheden in de Gazastrook betreft, stelt zich de vraag, gezien de leefomstandigheden in de Gazastrook, loopt verzoeker aldaar een risico om onmenselijk en vernederend behandeld te worden in strijde met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 § 2b van de Vreemdelingenwet?

Uit informatie waarover verzoeker beschikt, die door de bestreden beslissing wordt bevestigd, stelt verzoeker vast dat de leefomstandigheden in de Gazastrook ernstig verslechterd worden sinds de conflict van 2014, alwaar ongeveer 2.251 Palestijnen werden gedood, openbare infrastructuur werden beschadigd met een ernstige verstoring van het onderwijs systemen, gezondheidszorg, toegang tot watervoorziening ... etc. Meer nog heeft voormelde conflict aanleiding gegeven tot verhuizen van ongeveer 90.000 IDP (Internally Displaced Persons) en een onderbevolking in de Gazastrook die tot op heden worden geconfronteerd met problemen in het kader van veiligheid en toegang tot openbare diensten (zie rapport van april 2016 van United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs occupied Palestinian Territory — OCHA).

Meer nog, en uit informatie waarover verzoeker beschikt, wordt UNRWA geconfronteerd met ernstig financiële problemen die haar verhinderd om haar opdrachten te vervullen. Verzoeker verwijst hiermee naar het rapport van UNRWA op haar website van 24 november 2016 www.unrwa.org met de benaming GAZA SITUATION REPORT 171.

Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat UNRWA in de onmogelijkheid is haar opdrachten te vervullen en dat de leefomstandigheden in de Gazastrook van de aard is dat verzoeker een reëel risico loopt om aldaar onmenselijk en vernederend behandeld te worden in strijde met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 § 2b van de Vreemdelingenwet.

Het is in voormelde opzichten dat Uw Raad, in haar arrest dd. 30 januari 2017 met nummer 181 461 in de zaak met nummer 199 069, terecht geoordeeld heeft dat « à la lecture de ce qui précède, le Conseil relève que l'accès tant légal que physique à la bande de Gaza apparaît fort limité et que le voyage vers le seul pont d'accès à cette zone se déroule dans un climat d'insécurité important. Le Conseil constate que la possibilité pour la partie requérante de rejoindre la bande de Gaza dépend de multiples facteurs changeants ainsi que de profil de la personne qui désire rejoindre la bande de Gaza. Des lors, tenant compte de la particularité des conditions à un tel retour et en l'absence d'informations d'ordre pratique et procédural circonstanciées et adaptées au profil du requérant le Conseil estime qu'il est, en l'état actuel de la procédure, dans l'incapacité de s'assurer de la possibilité effective, pour le requérant, de retourner dans la bande de Gaza sans rencontrer d'obstacles pratiques et légaux ».

In het licht van voorgaande kan niet in twijfel worden getrokken dat verzoeker in de Gazastrook het reële risico loopt om zijn leven of persoon getroffen te worden door omstandigheden in de zin van artikel 48/4 § 2 b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

2.3.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.2. Op 29 januari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza" van 1 september 2017.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van

UNRWA te verlaten en de door hem neergelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook, (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) hij zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 juli 2017 (CG nr. 1616218), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.*

2.9. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”.

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het

Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers vluchtrelaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen als zou hij problemen met Hamas hebben gekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die de pertinente motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn directe vluchtaanleiding, kunnen verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.13.1. Immers, waar verzoeker de verschillen tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht te vergoelijken, stellende dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende de tijd krijgen om alle elementen van hun asielrelaas weer te geven, dat hem tijdens zijn zeer korte gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om zijn asielrelaas kort weer te teven en werd gezegd dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voldoende tijd zou krijgen om alle aspecten van zijn problemen te bespreken, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trouwens het forum is waar asielzoekers de tijd en ruimte krijgen om alle incidenten verbonden aan hun problemen weer te geven, wat hij *in casu* ook heeft gedaan, en dat hij de kern van zijn relaas, namelijk dat hij in de Gazastrook door Hamas wordt vervolgd, zowel tijdens zijn initiële gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft weergegeven, overtuigt hij geenszins. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten en dat hem op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Hij verklaarde hierop dat hij naar aanleiding van de meest recente oorlog tussen Israël en Hamas kritische berichten had geplaatst op zijn Facebookpagina, waarin hij openlijk kritiek geuit zou hebben op het beleid van Hamas. Naar aanleiding van die kritische uitspraken zou hij op 11 november 2014 een oproepingsbrief van Hamas ontvangen hebben waarin hij gevraagd werd om zich aan te melden bij de veiligheidsdiensten. Hij zou gedurende vier dagen vastgehouden en gefolterd zijn, waarna men hem vrijliet. Sindsdien heeft hij verregaande medische behandeling nodig voor zijn rugklachten (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geschetste feiten verschillen evenwel fundamenteel van hetgeen hij liet optekenen tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij verklaarde dat zijn problemen met Hamas voortvloeien uit zijn weigering om aan zijn neef I.O. informatie te verstrekken over S.R. (administratief dossier, stuk 5B, p. 14-15 en stuk 5, p. 2-3). Bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen was er niet langer sprake van kritische berichten op Facebook. Integendeel, verzoeker stelde uitdrukkelijk nooit openlijk kritiek te hebben geuit ten aanzien van Hamas (administratief dossier, stuk 5, p. 4). De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker flagrant afwijkende verklaringen heeft afgelegd over de kern van zijn relaas, *i.e.* de oorzaak van de door hem voorgehouden problemen met Hamas, dat de discrepanties tussen zijn verklaringen allerminst als verduidelijkingen of aanvullingen kunnen worden beschouwd zoals verzoeker ten onrechte lijkt te suggereren in het verzoekschrift, en dat zijn compleet verschillende verklaringen dan ook bezwaarlijk kunnen worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat betreft verzoekers opmerking dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het forum is waar asielzoekers de tijd en ruimte krijgen om alle incidenten verbonden aan hun problemen weer te geven, benadrukt de Raad nog dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij de essentie van zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou

vermelden. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over zijn neef I.O., noch over S.R., noch over het feit dat hij over deze persoon informatie diende te verschaffen aan Hamas, zijn geloofwaardigheid volledig onderuit haalt.

2.13.2. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar terecht wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen in verband met zijn voorgehouden problemen met Hamas. Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

2.14. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de

verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.15. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017 en COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al ruim tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017 blijkt dat de grensovergang te Rafah midden augustus 2017 voor de eerste maal sinds mei geopend werd om aan 2500 pelgrims de kans te bieden naar Mekka af te reizen. De in Egypte geblokkeerde Palestijnen maakten van de gelegenheid gebruik om terug te keren naar de Gazastrook. De grensovergang werd op 27 en 28 augustus opnieuw in beide richtingen geopend. Hierbij werd aan gestrande reizigers en aan zogenaamde *“humanitaire gevallen”* de toelating gegeven om de grens over te steken. Hoewel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 1 september 2017 blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Immers, de Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen

leiden dat de bescherming of bijstand van UNWRA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.16. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt, dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS